

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

TAN forta ha estat la impressió causada pels criminals bombardeigs que ha sofert Barcelona, que avui tot el món clama per aturar la bàrbara acció dels avions italo-alemanys, realitzada sense el més lleu respecte al dret de gentes ni als més rudimentaris principis de civilització. Aquesta protesta irada, que es fa sentir prop de les «autoritats» de Salamanca, hauria de fer baixar la cara de vergonya als qui es diuen «nacionals» i defensors d'una Espanya tradicionalista. En cap moment, la història dels pobles hispànics ens presenta un espectacle tan repugnant i salvatge, de crueltat i destrucció, com aquest que estem vivint en ple segle vint, per la degradació i enviliment d'uns mals espanyols, d'uns militars sens honor que no vacil·larien en aliar-se amb el diable per a satisfer llurs ambicions. No d'altra manera podem jutjar la conducta dels qui es despullen de tot sentiment i lliuren la sort del seu poble a intervencions estrangeres, amb tot el coneixement de què el converteixen en un camp d'experimentació per assajar tots els invents mortífers amb què confien certes potències per a futures guerres, i amb el risc de comprometre la independència del territori nacional. Es de tan volum el pes de la indignitat; són tantes les víctimes innocents que han caigut assassinades; han causat un perjudici tan important a la riquesa nacional, que no pot haver-hi perdó per als descastats, responsables de la immensa tragèdia que plana sobre el nostre país. Si l'orbesa no ha fet adonar encara a una escassa minoria, de tota la maldat dels traïdors i dels sinistres designis del feixisme internacional de voler subjugar el nostre poble, que es fixi amb ço que es comenta a l'exterior, on ja no s'amaga el veritable caràcter de la nostra guerra i el paper de víctimes a què se'ns ha sotmès per la traïció d'uns malvats. — ALFIL

ESPANYA AL LLOC D'HONOR

La força dels països feixistes es nodreix principalment de la passivitat de les democràcies. A cada deixadesa d'aquestes correspon un avenç d'aquells. Es una pugna dramàtica que va adquirint proporcions universals i en la qual ha de decidir-se el destí de tota la Humanitat. Es l'agressió oberta de totes les forces de la reacció confabulades contra l'avenç social. Assistim al preludi d'una espantosa guerra de principis; millor dit, els espanyols som actors d'ella; podem afirmar amb orgull que quan els pobles es dicideixin o es vegin obligats a entrar en batalla, nosaltres serem ja lluitadors veterans de l'exèrcit de la llibertat. Perquè el que ha de decidir-se en aquesta lluita és res menys que la llibertat del gènere humà, la seva dignitat, el seu dret a la vida. L'error fonamental de les democràcies consisteix a haver concedit bel·ligerància als països totalitaris, els governs dels quals viuen exclusivament de la negació de la democràcia; la manca inexcusable de països lliures es recolza en haver acceptat l'estrènyer la mà als representants de règims nascuts de l'assassinat de la Llibertat. Allò lògic i sensat era veure a les nacions feixistes, membres podrits del gran cos social, solitàries, malgrat les fronteres més o menys convencionals; i aïllar-les, posar-les en quarantena, posant al seu redós una espècie de cinturó sanitari, un llatzaret en els àmbits del qual el terrible virus d'emanacions mortals per a la dignitat de les societats humanes no amenacés escampar-se a les nacions socialment sanes. Perquè, des del primer moment, s'evidencià que el feixisme era una malaltia contagiosa, puix que a cada país comptava per endavant amb agents favorables o interessats en el seu desenvolupament.

Lluny d'això, els governs democràtics han preferit jugar amb foc, arriscar en una aventura prenyada de perills mortals el sagrat tresor que reberen dels seus antecessors: les llibertats públiques conquistades a costa de tanta sang. Els prohoms de les democràcies donen l'estranya sensació de somnàmbuls o d'autòmats sense voluntat i sense discerniment. No semblen tenir consciència de la seva enorme responsabilitat davant la Història i davant de llurs contemporanis. Juguen amb el destí dels pobles amb la mateixa impassibilitat amb què disputen una partida de «golf». Res ni ningú no pot arrencar-los una paraula forta, un gest que desentoni amb la ratlla impecable del pantaló, o que pugui comprometre el laboriós equilibri del monocle... Mentre els avions italians i alemanys sembren de cadàvers el nostre sòl, el drama espanyol s'eixampla i adquireix caràcter d'amenaça universal; a tots els horitzons de la terra es perfila l'ombra que fa preveure una nova guerra d'extermini, d'incalculable abast.

A França, a Anglaterra, a Alemanya, a Bèlgica, a Itàlia, allà on encara la carn i l'esperit dels homes porten marcat, d'una manera inesborrable, el pas de la «darrera guerra», les gentes es pregunten angunioses si és possible que arribi a tant la bogeria dels homes.

Si sempre foren les guerres producte de pugna entre bords interessos, el problema es presentava a la pública consideració sota les aparences d'una complexitat tal, que justifica en part la incomprensió de la majoria. Avui, no; avui ningú no té dret a ignorar els termes en què es presenta al nostre judici i a la nostra elecció el dilema decisiu: llibertat o esclavatge. No hi ha, davant nostre, més que aquests dos camins, clars, concrets, terminants: el de la dignitat humana, el progrés i la civilització; el que, fent-nos continuadors de l'obra gegantina de mil generacions creadores, ens permetrà contribuir a la definitiva redempció de l'home. O el feixisme, que és l'abjecció organitzada i uniformada, la castració moral, espiritual i intel·lectual del gènere humà.

Espanya ha escollit ja; els pobles que vulguin salvar-se només tenen un recurs: seguir nos.